

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra MESTER SYNAALS FORTELLING I (1780)

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 295. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald05val-shoot-idm139851044270912/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

lagt bemeldte Vinkelskrædere, at lære en Deel deres Kunst. — For nu aldeles at afskaffe al Slags Mode, af hvad Navn være kunde, blev det befalet, at saasnart den, som var sat til Fiskal eller Opsynsmand derover, fandt syv, hvis Klæder var fuldkommen eens tilskaarne, da skulde han uden Ophør angive det, og det skulde ansees som en Sammenrottelse og Begyndelsen til et Statsforræderie — Naar Sagen var undersøgt, skulde den, som befandtes at have brugt denne Mode først, i alle Maader frikiendes — De to, som havde optaget den næst efter ham, skulde straffes paa Bøder efter Sagens Beskaffenhed, men de fire sidste skulde uden al Naade sendes over til Abekattenes Øe — Ved disse og fleer ligesaadanne Love, som jeg ikke erindrer, og som jeg overalt intet bryder mig om, vare de Tid efter anden komne saavidt, at der nu hverken var Skræder eller Mode paa den hele udslagne Øe — Alt dette fortalte Skolemesteren mig —

Naar jeg nu kunde sige ham i min Enfoldighed, at vi alle vare eens skabte, og at vi følgelig ligesaa burde nogenledes være ens klædte, som gode Christne; sagde han mig, at det ikke var sandt, at han havde en lang Næse, og jeg en kort, og at den Forskiel var langt betydeligere end den paa smaa og store Opslag — Videre sagde han noget om Naturens Rigdom og Kunstens Fattigdom, hvoraf jeg ikke erindrer et Ord meer — Saa spurgte jeg ham engang, hvorpaa kiende I den Mand i de korte violette Klæder, som I kalder jer Præst, fra en Amtmand eller Borgemester, eller en Grosserer? Og svarede han mig uden Anstød: paa hans exemplariske Fromhed og Dyd, paa hans Iver ved alle Leiligheder at udbrede Guds Ære og Menneskenes Lyksalighed, paa hans større Tienstagtighed og Ydmyghed o. s. f. og vil jeg nu spørge ethvert christent Menneske, om det er Tegn, at kiende Præster paa i vore besværlige Tider? Videre spurg-

te jeg ham, hvorfor den saa kaldte Opsynsmand over de Fremmede, gik med Støvletter, da han forresten var saa pyntelig og stødselig i alle Maader, som nogen derpaa Øen; hvortil han svarede, at det var, fordi han havde Podagra, og Strømper var ham for kolde — Hvorfor, sagde jeg ydermere, gaacr da den unge Herre med brednæsede Skoe til sine hvide Silke Strømper, og al hans øvrige Stads; hvorpaa han da hverken svarede mig verre eller bedre, end at han havde Ligtorne — Thi kan enhver af disse og flere saadanne Svar lettelig indsee, hvad en ærlig Mand kunde udrette i dette forhexede Land, og om jeg har gjort ilde i at kalde det Ravgallinien —

Alt som nu Tiden gik, begyndte jeg at blive saare bange, og ilde til Mode, og kan jeg vel sige, at jeg i mit Hiertes Angst meer end hundrede Gange ønskede mig tilbage ved Siden af min gode Kone og i Nabolauget af Mester Façon — Som jeg nu ikke kunde vide, hvad man vilde tage sig for med mig, og jeg intet got var forventende, stod al min Hu kun til, at komme vel fra denne forbandede Æc, førend de otte Dage løb til Ende — Som vi nu saaledes engang gik og snakkede, stak jeg i at løbe af alle Kræfter, ned mod Strandbredden; og forekom det mig, som om meer end hundrede tusinde Mennesker raabte efter mig: Hold paa Skræderen! — Som jeg nu løb, syntes mig, at en holdt mig fast bag i Klæderne, men enten det var et Menneske eller en Bjørn skal jeg ikke sige; og rev jeg mig løs, takkende Himlen, at jeg slap med det ene Skjød af min Klædning, som var saare mær af Strandvandet — Da jeg nu naaede Havet, laae der til Lykke en Baad tilrede — — (Her fattes lidet)

(Fortsættelsen følger.)